השתדלות האדם חביבה לפני הקב״ה

כתוב בתחילת הפרשה: בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרֹת. חז״ל במדרש רבה (פרשה טו) מבארים את עומק העניין במשל נפלא: מלך אחד הודיע לידידו שהוא עומד לבוא לסעוד אצלו, וביקש ממנו להכין עבורו את הבית. אותו ידיד עשה ככל יכולתו: הכין מיטה פשוטה, שולחן פשוט ומנורה פשוטה, מה שהיה ברשותו. אולם כאשר הגיע המלך, באו עמו משרתים רבים ומנורת זהב מאירה לפניו. כשראה הידיד את כל הפאר הזה, התבייש בכליו הפשוטים והחביא אותם. שאל אותו המלך: הרי אמרתי לך שאבוא לסעוד אצלך, מדוע לא הכנת לי דבר? השיב לו הידיד: הכנתי, אבל כשראיתי את כל הפמליה הזאת, התביישתי בכליי הפשוטים. אמר לו המלך: חייך! בשביל אהבתך, אני מניח את כל הכלים שהבאתי עמי, ואיני משתמש אלא בשלך.

כך, אומרים לנו חז״ל: הקב״ה כולו אור ואין הוא צריך לאור המנורה. אף על פי כן, הוא מצווה את ישראל לעשות מנורה ולהדליק נרות.

כאן יסוד גדול בתורה: פעמים רבות אדם מרגיש שעבודתו אינה שלמה: תפילה בלולה במחשבות זרות, צדקה מעורבת אינטרסים, מצוות שנעשות מתוך הרגל ו״מצוות אנשים מלומדה״. אז האדם עלול להתבייש ולומר: מה ערך יש בעבודתי לה׳? על כך בא המדרש ומשיב: דווקא הנר הקטן שלך חביב לפניו. הקב״ה אינו מחכה רק לשלמות גמורה, אלא מקבל באהבה גם את ההשתדלות, את הרצון, את הצעד הראשון ואת המעשה שנעשה מתוך לב אנושי, גם אם הוא עדיין אינו מושלם.